

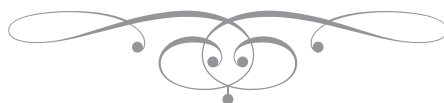
‘Mijn favoriete
schrijver voor feelgood.’
– Robyn Carr, auteur
van *Virgin River*

De
boekenclub voor
Roman dwarse
huisvrouwen

MARIE BOSTWICK

MARIE BOSTWICK

De boekenclub
voor dwarse
huisvrouwen

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Daniëlle Visser
Ontwerp omslag: Bij Barbara
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3970 2
ISBN 978 90 297 3971 9 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Book Club for Troublesome Women* bij Harper Muse, een imprint van HarperCollins Focus LLC.

© 2025 Marie Bostwick

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling
© Stichting Herziene Statenvertaling 2010/2016.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ik draag dit boek op aan de echte Margaret, mijn moeder, die een voorbeeld voor me was en me inspireerde met de volgende woorden: 'Ik weet niet of ik het je ooit heb verteld, maar dat boek heeft mijn leven veranderd.'

Op 19 februari 1963 publiceerde een dwarse, onvolmaakte, controversiële vrouw, Betty Friedan genaamd, een dwars, onvolmaakt en controversieel boek met de titel
The Feminine Mystique.

Het boek loste het probleem niet op.

Maar het benoemde het probleem en verhieldde het, wat ertoe leidde dat vrouwen die zich geïsoleerd en machteloos voelden elkaar en hun stem vonden.

Zo beginnen revoluties.

De leden van de club

In 1963, op een woensdagochtend in maart – op veertig kilometer afstand van de hoofdstad waar de verandering in de lucht hing, maar er toch mijlenver van verwijderd – stond Margaret Ryan in een zonnige keuken vol nieuwe keukenapparatuur en bijpassende eigele formica keukenbladen in Concordia, een buitenwijk ergens in Noord-Virginia. De wijk was zo nieuw dat de jonge boompjes die door de planningscommissie waren goedgekeurd nog wortel moesten schieten. De bouw van de wijk was zo strak gepland dat een jaar eerder, toen de eerste bewoners hun intrek in hun huizen namen, de winkels, de bibliotheek en de kerk op dezelfde dag opengingen. Margaret zocht recepten voor gerechten die ze wilde maken voor de drie vrouwen die naar de eerste bijeenkomst van haar nieuwe boekenclub zouden komen.

De elfjarige Beth Ryan, de oudste van Margarets drie kinderen, keek over haar moeders schouder mee en schudde haar hoofd bij het zien van de recepten die Margaret uit haar grote verzameling vrouwenbladen had gescheurd.

‘Waarom zo veel? Waarom bakt u niet gewoon haverhoutkoekjes, zoals elke moeder?’ Beth pakte een recept van de stapel. ‘Canapés met ansjovis en roomkaas? Als we dát vanavond eten, ga ik naar Melanie.’

Elk gezin had een wijsneus. Beth was die van hen.

Met haar rossige haar en benijdenswaardig lange wimpers leek Beth sprekend op haar vader, maar haar brutaliteit had ze helemaal van Margaret. Margaret was ervan overtuigd dat ze dat had verdiend, omdat ze vroeger zelf ook zo was. Toen haar moeder nog leefde, had zij ontelbare keren tegen Margaret gezegd: *'Ik hoop dat je later als je groot bent ook zo'n bijdehante dochter krijgt. Dan begrijp je wat ik heb moeten doorstaan.'*

Dat begreep ze nu, maar zo erg was het niet. Margaret vond het fijn dat haar dochter wist wat ze wilde en dat ze zich durfde te uiten. Die eigenschap werd niet genoeg gewaardeerd in vrouwen en verdween vaak met de jaren.

Toen Margaret zeventien was, was ze er stellig van overtuigd geweest dat ze later niet op haar moeder zou gaan lijken. Na een veelbelovende start was het toch anders gelopen. Nu was ze drieëndertig en vroeg Margaret zich soms af of elke vrouw was voorbestemd om uiteindelijk precies als haar eigen moeder te worden, maar er waren dingen aan het veranderen.

En niet alleen voor Margaret.

Zoals bij elke grote omslag raakte die sommige mensen dieper dan andere en liepen de reacties enorm uiteen. Sommige mensen omarmden de veranderingen, anderen keurden ze af. Weer anderen staken hun kop in het zand en deden alsof er niets gaande was. De verandering voltrok zich natuurlijk niet snel. Zo ging het bijna nooit. Het bleef decennialang rommelen, er volgden nieuwe golven en er ontstonden nieuwe discussies, maar na verloop van tijd kon niemand ontkennen dat er echt een verandering had plaatsgevonden.

Dat overzag Margaret allemaal nog niet. Ook wist ze niet dat haar gezin, haar toekomst en haar zelfbeeld zouden veranderen door de impuls waar ze de afgelopen maanden aan had toegegeven en door de zaken die ze geheim had gehouden, zoals de gehuurde zeegroene typemachine die ze achter in de linnenkast had verstopt. Vandaag was ze gewoon enthousiast over de boekenclub en blij dat ze de andere drie vrouwen die zouden komen – al had de een wat aarzelender ingestemd dan de ander – aan elkaar

kon voorstellen, en ze was vastbesloten er een leuke avond van te maken.

Hoewel Margaret geen wekker had gezet, waren haar ogen die ochtend precies om vijf uur opengevlogen. Walt was de voorgaande avond bij een bijeenkomst voor oorlogsveteranen geweest en was pas na middernacht teruggekomen, dus de kans dat ze hem per ongeluk zou wekken was niet zo groot, maar toch stapte ze zachtjes uit bed en sloop ze op haar tenen door de gang naar de badkamer. Ze wilde geen confrontatie met hem uitlokken. Waarom zou ze haar stemming laten bederven als het niet nodig was?

Een halfuur later had ze haar kastanjebruine haar zo in model gebracht dat het net boven haar schouders mooi opkrulde en had ze er flink wat haarlak overheen gespoten. Ze had lippenstift opgedaan, droeg hoge hakken en een geruite trui met donkerblauwe en donkergroene strepen, op een crèmekleurige blouse. Ze leek wel een model uit een magazine. Toen de kinderen naar beneden kwamen voor het ontbijt bleven ze op de drempel van de keuken staan, verbaasd dat Margaret er zo vroeg op de dag al zo netjes uitzag.

‘Is het zondag?’ vroeg de zesjarige Susan fluisterend aan Beth, die haar hoofd schudde, maar wel in de deuropening bleef staan.

Bobby van acht, die de langste van zijn klas was en altijd honger had, verbrak de betovering. ‘Mam? Mogen we wafels? Met spek?’

‘Wafels zijn voor zaterdag,’ zei Margaret, terwijl ze op haar lip beet en een recept van kalkoenrolletjes met champignon bekeek. ‘Neem wat cornflakes. Ik heb op de markt een nieuwe soort gekocht.’

‘Cap’n Crunch! Van tv! U bent de beste moeder ooit!’

Bobby sloeg zijn armen om haar middel. Margaret klopte hem op zijn rug. Hij was zo snel tevreden.

‘Doe er wat stukjes banaan bij,’ zei ze. Hoewel de producent van de cornflakes verkondigde dat er vitamines in zaten, voelde ze zich niet de beste moeder ooit als ze haar kinderen cornflakes met een laagje suiker voorzette, aangeprezen door een stripfiguur.

‘Suzy, kom eens hier,’ zei ze, toen ze zag dat haar dochter een

knoopje van haar vest had overgeslagen.

Susan, die het meest op Margaret leek, sprong van de muurbank. Ze stond keurig stil toen Margaret voor haar neerknielde en haar vest opnieuw vastmaakte. Susan keek haar moeder onderzoekend aan.

‘Waarom ziet u er zo netjes uit? Gaat u naar de dokter?’

‘Vanavond is mijn boekenclub, weet je nog? Het is onze eerste samenkomst en ik heb er heel veel zin in.’

‘U kijkt niet blij. U kijkt zenuwachtig.’

Margaret plukte een pluusje van Susans vest. ‘Nou, nieuwe mensen leren kennen en iets over jezelf vertellen is toch altijd spannend? Ik ben inderdaad een beetje zenuwachtig, maar ik heb er ook zin in.’

‘Net zoals ik op mijn eerste schooldag?’

‘Ja, zoiets. Eet je cornflakes op.’

Beth keek naar het felrode boek dat naast de percolator lag die Walt en Margaret hadden gekregen toen ze een nieuwe lopende rekening hadden geopend.

‘Is dat het boek dat u leest?’

‘Hm-mm.’ Margaret bedacht dat Beth gelijk had over de ansjovis en legde het recept voor de canapés op het stapeltje ‘afgewezen’. ‘Het is vorige maand uitgekomen.’

Beth pakte het boek op en haar lippen bewogen toen ze de titel voor zichzelf las.

‘Wat betekent mystiek?’

Margaret aarzelde. Doordat het boek wat later bij de boekhandel was aangekomen dan verwacht, had ze alleen de eerste hoofdstukken nog maar gelezen, maar de ideeën vond ze prikkelend. Ze leken nieuw, maar hadden tegelijkertijd iets vreemd bekends. Het voelde alsof een sluimerend deel van haar bewustzijn werd wakker geschud. Margaret had gelezen over een onbestemd gevoel waar normaal niet over werd gesproken: het feit dat je alles kon hebben wat je hartje begeerde, maar dat het je geen voldoening gaf. Het was een enorme opluchting voor Margaret dat ze blijkbaar niet de enige was. Ze voelde zich gezien, net zoals toen ze Charlotte

Gustafson voor het eerst bij de drogist was tegengekomen. Ze kende Charlotte toen nog helemaal niet, en ze kon haar nu ook nog niet eens echt een kennis noemen, maar ze hadden elkaar meteen aardig gevonden.

Charlotte had het boek baanbrekend genoemd. Margaret was het daarmee eens geweest. Wat zouden de anderen ervan vinden? Vonden ze het ook bevrijdend? Voelden ze zich ook gezien?

‘Mam? Mystiek?’

‘Eh... Mystiek is een bijzondere uitstraling van een persoon of een groep, iets mysterieus en krachtigs. Maar volgens mij bedoelt de schrijfster dat hier niet. Volgens mij bedoelt ze dat mystiek een leugen kan zijn en de aandacht kan afleiden van waar het echt om gaat.’

‘Saai.’ Beth gooide het boek opzij. ‘Wie zit er bij de club?’

‘Tot nu toe alleen ik, Viv, Bitsy en mevrouw Gustafson.’

‘Mevrouw Gustafson? De nieuwe buurvrouw? Ze zeggen dat ze raar is.’

‘Je moet niet luisteren naar wat andere mensen zeggen en hun woorden zeker niet herhalen,’ zei Margaret. ‘Charlotte is niet raar. Ze is gewoon anders, ze is artistiek, een vrijdenker. Daar kunnen we er nog wel een paar van gebruiken in Concordia.’

Beths gezicht betrok. ‘Wat is er mis met Concordia? Ik vind het leuk hier.’

‘Er is niets mis met Concordia,’ zei Margaret, terwijl ze haar dochter over haar hoofd streek. ‘Ik vind het hier ook leuk. De mensen zijn soms alleen een beetje...’

Margaret zocht naar een woord dat haar tegenstrijdige gevoelens met betrekking tot haar nieuwe thuis zou kunnen beschrijven, maar het taalgevoel dat ze al haar hele leven had gehad en dat ze de afgelopen maanden weer wat had aangescherpt, liet haar in de steek. Hoe kon ze haar haat-liefdeverhouding met Concordia toelichten als ze het zelf ook niet echt begreep?

Later die ochtend stak de negenendertigjarige Charlotte Gustafson een nieuwe sigaret op, waarbij haar lippen een vuurrode afdruk op het filter achterlieten. Ze stak haar kin vooruit, ademde uit en zag de rook naar het plafond van de praktijkruimte van psychiater Ernest Barry kringelen.

De praktijk bevond zich op de begane grond van een roodstenen herenhuis van drie verdiepingen in Alexandria, Virginia. Charlotte moest eens in de veertien dagen veertig minuten heen- en terugrijden om bij hem langs te gaan, want er waren geen psychiaters in Concordia en haar oude psychiater in New York had haar naar Barry doorverwezen, maar ze vond het niet erg. Alexandria was New York niet, maar er waren een paar goede antiekwinkels, er was een redelijke schoenenwinkel en het plaatsje had een zekere charme. Dokter Barry, die nogal pretentieuw overkwam en te veel neushaar had, was minder charmant, maar Charlotte deed alles om de alledaagsheid van het leven in de buitenwijk te kunnen ontvluchten.

Charlotte nam nog een haal van haar sigaret en sloeg haar benen over elkaar. Ze droeg Italiaanse leren pumps in dezelfde kleur rood als haar nauwsluitende jurk en de bijpassende wijdvallende mantel, en probeerde te ontspannen.

‘Charlotte, ik heb je al eens gevraagd om hier niet te roken.’

‘Van dokter Gould mocht het altijd wel.’

‘Dokter Gould heeft geen astma.’ Hij reikte haar een asbak aan. Charlotte pakte die aan, nam nog vlug een trekje en drukte de peuk daarna uit. De psychiater pakte zijn pen op. ‘Heb je afgelopen week gedroomd?’

‘Ik heb u al eens verteld dat ik niet droom.’

‘Iedereen droomt.’

Omdat ze het niet prettig vond om geen sigaret tussen haar vingers te hebben, balde ze haar hand tot een vuist. ‘Oké, ik onthoud mijn dromen niet.’

‘Goed. Laten we verdergaan. Hoe was je week? Is er iets nieuws gebeurd?’

‘Alles gaat zo z’n gangetje.’ Ze haalde haar schouders op.

‘Howard en ik hebben nog steeds een vreselijke hekel aan elkaar. Mijn vader gaat liever met hem om dan met mij, hij behandelt mijn man als de zoon die hij nooit heeft gehad en mij als een leeghoofd. Denise praat nooit met me, zit altijd met haar neus in de boeken, net als de rest, en wil nog steeds graag naar Oxford gaan als ze klaar is met de middelbare school. Ik neem het haar niet kwalijk dat ze weg wil, maar waarom Engeland? Het regent er onophoudelijk, ze hebben geen centrale verwarming en de mannen daar hebben een slecht gebit. Waarom niet naar een hippe plek met mooi weer en knappe mensen? Waarom niet naar Rome? Of Los Angeles, zelfs?’

Charlotte hield haar hoofd schuin, alsof ze een reactie verwachtte. De dokter maakte een aantekening op zijn schrijfblok. Charlotte zuchtte en wenste dat ze haar horloge om had, zodat ze kon kijken hoelang het nog duurde voordat de sessie was afgelopen en ze weer een sigaret kon opsteken. ‘Voor zover ik weet doet Junior het prima op de militaire academie, maar hij heeft al weken niet geschreven. Laura en Andrew zijn nog lief, maar ze zijn twaalf en elf, dus dat verwacht je ook op die leeftijd. De meeste kinderen krijgen pas een afkeer van hun ouders als ze iets ouder zijn, toch? Al was ik er zelf vroeg bij... Eens kijken, wat is er verder nog gebeurd?’ Ze tikte met haar nagels op het bruine leer van de chaise longue. ‘O ja! Ik ben weer afgewezen door een galerie. Deze keer belde de eigenaar me persoonlijk op om te zeggen dat hij mijn schilderijen amateuristisch en niet origineel vond. Fijn dat hij die moeite nam, hè? Maar verder heb ik niets te melden, dat was het wel... O, wacht,’ zei ze, met een vingerknip. ‘Ik weet toch nog iets. Ik heb me aangesloten bij een boekenclub voor vrouwen.’

‘Een boekenclub?’ Barry schoof een stukje naar voren in zijn bordeauxrode leunstoel. ‘Nou, dat is geweldig, Charlotte. Ken je deze vrouwen?’

‘Een van hen, Margaret Ryan. Ze stond een keer zomaar voor de deur met een bord koekjes en nodigde me uit.’

‘Heel mooi. Contact leggen met andere huisvrouwen kan heel

therapeutisch zijn en kan je helpen om te wennen aan je nieuwe rol. Denk je dat deze vrouw een vriendin van je zou kunnen worden?’

‘We zullen zien,’ zei Charlotte. Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Misschien is ze te lief. Haar boekkeuze was wel erg braaf. Ik heb gezegd dat ik naar de boekenclub zou komen, als ik het boek mocht uitkiezen.’

‘Welk boek heb je gekozen?’

Als dokter Barry Charlotte echt zo goed had kunnen lezen als hij dacht dat hij kon – iets wat Charlotte echt, écht wilde voorkomen – dan was hem opgevallen dat haar lippen licht opkrulden en had hij geweten dat dat de glimlach was van een vrouw die ervan genoot om mensen te plagen.

‘*The Feminine Mystique* van Betty Friedan,’ zei Charlotte liefjes. ‘Hebt u het gelezen?’

Barry fronste zijn borstelige witte wenkbrouwen afkeurend. ‘Ik heb erover gehoord, en dat is meer dan genoeg. Charlotte, vanuit therapeutisch oogpunt denk ik niet dat dit boek...’

‘O, maar u móét het lezen,’ onderbrak ze hem. Ze rolde zich op haar zij en keek hem doordringend aan met haar smaragd-groene ogen. ‘Ik vond hoofdstuk vijf over het seksuele solipsisme van Freud enorm verhelderend. Ik weet zeker dat u dat ook zou vinden. Wilt u mijn exemplaar lenen?’

‘Nee, dank je,’ zei Barry stijfjes terwijl hij nog iets noteerde.

Charlottes tas stond naast de bank. Ze stak haar hand erin en pakte haar sigaretten.

‘Sorry,’ zei ze, toen hij haar een boze blik toewierp. ‘Ik kan het niet helpen. Orale fixatie. Dat begrijpt u vast.’ Ze ging zitten en stak er een op. ‘Volgens mij zit onze tijd erop, maar we hebben wel echt vooruitgang geboekt, vindt u ook niet?’ Ze stond op. ‘O, nog één ding. Ik heb een nieuw recept nodig. Het recept dat dokter Gould voor me uitschreef, is bijna verlopen. Maar het hoeft niet vandaag, hoor, ik kan het de volgende keer ook meenemen. Tot dan,’ zei ze vrolijk. Ze zwaaide kort en liep naar de deur.

De namiddagzon scheen in Rock Creek Park, waardoor het nieuwe blad aan de bomen langs het ruiterpad nog helderder groen leek.

Toen het einde van het ruiterpad in zicht kwam liet Bitsy Cobb de teugels van Delilah vieren en het paard de laatste honderd meter galopperen. Bitsy's haar was net zo glanzend zwart als de vacht van het paard. Ze droeg het in een korte, rechte bob en het werd uit haar gezicht gehouden door een smal roodfluwelen lint. Hoewel het paard net zo oud was als haar drieëntwintigjarige berijdstster, bewoog ze nog soepel.

'Je hebt het nog steeds, hè, meisje?' vroeg Bitsy toen ze de stal naderden en Delilah haar pas vertraagde.

Bij het hek stond een goedgeklede vrouw van middelbare leeftijd. Toen het paard haar zag, stak het beest haar oren in de lucht, versnelde ze haar pas en liep naar de vrouw die haar vriendelijk toeriep. Delilah ging bij haar staan.

'Hé, knappe meid,' zei de vrouw terwijl ze een halve appel uit de zak van haar keurige tweedjasje haalde en die de merrie voorhield. 'Je wordt mooier oud dan ik, hè?'

Bitsy steeg af.

'Mevrouw Graham, wachtte u op ons? Sorry, ik wist niet dat u wilde rijden.'

'Nee, ik kan vandaag helaas niet. We krijgen vanavond gasten, een stuk of vijfentwintig eindredacteuren met hun partners. En morgen nieuwe congresleden, zowel democraten als republikeinen. Ik moet de beschermhoezen maar weer over de meubels trekken, er zal vast bloed vloeien,' zei ze lachend.

Katharine Graham was een rijke erfgename, getrouwd met Phil Graham, de eigenaar van *The Washington Post*. Ze was een van de meest invloedrijke gastvrouwen van de hoofdstad Washington. Bitsy werkte nu een paar weken bij hen in de stallen en vond mevrouw Graham bescheiden en vriendelijk.

'Ik kwam gewoon even langs om mijn meisje te zien,' zei

Katharine. Ze aaide de hals van Delilah terwijl het paard de appel at. ‘Had ik je al verteld dat ze een huwelijksgeschenk van mijn vader was? Geloof mij maar dat ik veel blijer met haar was dan met het Limoges-couvert voor achttien personen.’ Mevrouw Graham glimlachte. ‘Bedankt dat je zo goed voor haar zorgt.’

‘O, ik doe het graag,’ zei Bitsy. Haar licht lijzige accent verried dat ze uit Kentucky kwam. ‘Soms kan ik bijna niet geloven dat ik betaald word om paard te rijden. Echt, ik zou het gratis doen, maar vertel dat maar niet aan mijn baas.’

‘Dat is dan ons geheimpje, maar je doet veel meer dan paardrijden. Je roskamt ze, je geeft ze water en eten en je doet zelfs de vervelendere klusjes.’ Mevrouw Grahams blik ging naar de mestschep die tegen het hek stond. ‘En het is me opgevallen dat je alles góéd doet.’

Bitsy, niet gewend aan complimentjes, voelde haar wangen warm worden. ‘Nou, ik ben met paarden opgegroeid. Mijn vader is dertig jaar lang stalmeester bij Prescott Farms geweest.’

‘In Lexington? Echt? Daar komen goede volbloeden vandaan, en ook sterke renpaarden. Delilahs opa was afkomstig van Prescott Farms. Daar mag je trots op zijn.’

Bitsy straalde. ‘Dat ben ik ook, mevrouw. Al sinds ik een klein meisje was. Ik hielp papa altijd mee in de stallen. Moeder wilde altijd graag dat ik me als een dame zou gedragen, maar ik gaf alleen om paarden en boeken.’

Bitsy haalde haar schouders op. Mevrouw Graham aaide het paard over haar neus. ‘Dat dacht ik al. Ik ging er niet van uit dat je dit werk voor het geld deed, als echtgenote van een succesvol paardenarts.’

‘Nou, King is zijn praktijk aan het opbouwen,’ zei Bitsy. ‘Maar inderdaad, we hebben niets te klagen. We hebben een huis in Concordia gekocht. Het is mooi, maar heel anders dan Lexington. Ik ben de jongste vrouw in de buurt en de enige zonder kinderen, dus ik val een beetje buiten de boot. King is wat ouder en wil heel graag een gezin stichten. Ik ook, natuurlijk... maar het zit nog niet mee. Hoe dan ook...’ Haar stem stierf weg, omdat

ze bang was dat ze te openhartig was geweest en omdat ze zich herinnerde dat mevrouw Graham weg moest, maar in plaats van te vertrekken, knikte Katharine.

‘De druk is groot, hè? Weet je, Phil en ik kregen ons eerste kind pas na drie jaar. Mijn moeder belde elke dag om te vragen waarom het zo lang duurde.’

Bitsy hapte naar adem. ‘Die van mij ook! Ze groet me niet eens meer aan de telefoon, maar vraagt meteen: “En?” Het is vreselijk.’

Ze schoten in de lach. Mevrouw Graham gaf Bitsy een klopje op haar arm. ‘Het komt vaak goed, op het juiste moment en op de juiste manier. Dat zul je zien. En wat betreft de vrouwen uit de wijk: probeer niet bij iedereen in de smaak te vallen. Zoek twee of drie gelijkgestemde vrouwen die jou accepteren zoals je bent, die je onvoorwaardelijk zullen steunen. Kennissen liggen voor het oprapen, maar echte vriendschap is schaars en het wachten waard.’

‘Ik heb me net aangesloten bij een boekenclub,’ zei Bitsy. ‘Misschien klikt het daar met iemand. We lezen *The Feminine Mystique*. Heel interessant.’

‘En controversieel.’ Mevrouw Graham knikte waardierend. ‘Ik mag die vrouwen nu al.’

‘Ik ook. Tot nu toe.’

‘Geef het de tijd.’ Katharine keek even op haar polshorloge. ‘Over de tijd gesproken...’

Bitsy leidde Delilah naar de stal. Mevrouw Graham liep naar haar auto. Nadat ze de motor had gestart, reed ze een stukje langzaam langs het hek en draaide het raampje naar beneden.

‘Bitsy?’ riep ze. ‘Als je moeder belt, zeg haar dan dat het niet alleen mogelijk is om als dame van paarden en boeken te houden, maar dat Katharine Graham zegt dat het een veréiste is!’

★★★

De eenenveertigjarige Vivian Buschetti legde de kam waarmee ze haar haar had getoupeerd op de wastafel en bracht nog een laagje haarspray aan. Daarna zette ze de radio in de badkamer harder, in

de hoop dat Eydie Gormé het lawaai van haar zes kinderen die ruzieden om de tv zou overstemmen.

Vivian wist dat het niet lang zou duren voordat de kinderen op de badkamerdeur zouden bonzen en eisen dat ze een kant koos, maar bracht eyeliner aan, trok een zwartkanten onderrok over haar hoofd en sjarde die naar beneden, langs haar volle boezem en ronde heupen. Er werd geklopt.

Ze zette de radio zachter. ‘Laat me niet naar beneden komen,’ zei ze waarschuwend achter de gesloten deur. ‘Anders kijken jullie een hele week geen tv. Horen jullie me? Vince? Andrea?’

‘Luid en duidelijk. Maar ik ben Vince niet. En ook Andrea niet.’

Vivian glimlachte en depte haar roze lippenstift met een tissue. ‘Wie ben je dan?’

‘De man van je dromen. Zeg maar niets tegen je echtgenoot. Ik heb gehoord dat hij vreselijk jaloers is.’

Viv deed de deur open. Na achttien jaar huwelijk kreeg ze nog steeds een beetje knikkende knieën bij het zien van de knappe Anthony Buschetti in een keurig geperst marine-uniform, met zijn chocoladebruine ogen en ondeugende glimlach.

‘Je bent niet goed wijs,’ zei ze hoofdschuddend.

‘En jij bent een lekker stuk.’ Tony liet zijn blik langs haar lichaam gaan. ‘Wauw.’ Hij stapte over de drempel en draaide de deur op slot, duwde haar met haar rug tegen de wastafel en drukte zijn gezicht tegen haar hals.

‘Stop, schat,’ giechelde Viv. ‘Dat kan nu niet. De kinderen.’

‘Die redden zich wel. Ik heb gezegd dat ze buiten moesten wachten op de pizzabezorger.’

‘Heb je pizza besteld?’

‘Hm-mm.’ Tony’s lippen gleden van haar hals naar haar decolleté. ‘Zodat je je kunt klaarmaken voor je dameskransje en niet hoeft te koken. Vind je me geen geweldige kerel?’

‘Ja, maar het is een boekenclub, geen dameskransje. En ik ben nog niet klaar, Tony. Ik meen het.’

‘Echt?’ vroeg hij terwijl hij opkeek. Toen ze knikte, kreunde hij. ‘Nou, goed dan. Maar probeer vroeg thuis te komen. Want je

ziet er geweldig uit, echt onweerstaanbaar.’

Ze draaide zich naar de spiegel, om haar lippenstift bij te werken. Tony was op het wastafelmeubel gaan zitten en observeerde haar.

Viv zuchtte. ‘Ik voel me niet onweerstaanbaar. Ik voel me opgezet, geïrriteerd en moe. Ik zou vanavond afzeggen als ik Margaret daar niet mee teleurstelde. Ik heb alleen maar ja gezegd omdat ze zo enthousiast was en omdat die stomme dokter me zo boos maakt,’ zei Viv, steeds geïrriteerder. ‘Het lef van die man! Hij wil het recept voor die pillen pas uitschrijven als jij naar zijn praktijk komt om je handtekening te zetten. Alsof ik een kind ben! En alsof een Pentagonmedewerker niks beters te doen heeft dan zich bezighouden met de doktersafspraken van zijn vrouw!’ Ze wees naar hem met haar wenkbrauwpotlood. ‘Als hij niet de enige gynaecoloog in Concordia was...’

‘Ik weet het,’ zei Tony. ‘Maak je niet druk. Ik neem dinsdag vrij, dan gaan we naar die arts en halen we dat recept. Dan is het geregeld. Als je het slim speelt, neem ik je daarna misschien mee uit lunchen.’

Ze glimlachte. ‘Weet je wat, Anthony Buschetti? Je bent echt een geweldige kerel.’

Tony spreidde zijn handen. ‘Dat zeg ik toch?’

Hun kus werd onderbroken door hun oudste, de zeventienjarige Vince. Hij klopte op de deur om te zeggen dat de pizza er was. ‘We komen zo,’ riep Tony. Hij keek Viv aan. ‘Je bent echt moe, hè? Misschien moeten we er nog eens over nadenken of je echt weer moet gaan werken.’

‘Nee!’ Viv smakte haar wenkbrauwpotlood op de wastafel. ‘We hebben altijd gezegd dat ik weer als verpleegster aan de slag zou gaan zodra de kinderen op school zaten. Het is maar parttime. Vince gaat volgend jaar studeren en we kunnen het geld goed gebruiken. En ik wil...’

‘Wat?’

Tony trok haar naar zich toe en liet zijn handen op haar heupen rusten. Viv perste haar lippen op elkaar. Toen ze weer begon te praten, klonk haar stem hees.

Vier vrouwen. Eén boek dat hun leven voorgoed op z'n kop zet.

Het is 1963 en in de keurige buitenwijk Concordia in Noord-Virginia draait alles om perfecte gazons, gesprekken over koetjes en kalfjes aan de keukentafel en de nieuwste recepten uit Good Housekeeping. Huisvrouwen Margaret, Viv en Bitsy leiden hier een prima bestaan en hebben alles wat een vrouw zich maar kan wensen. Waarom voelt dat 'alles' dan toch niet als genoeg? Met een hardwerkende man aan hun zijde en een hechte gemeenschap om zich heen móét de fout toch wel bij hen liggen?

De komst van Charlotte, een nieuwe, nogal excentrieke buurvrouw, haalt hun rustige leventje overhoop. Zij stelt voor met z'n vieren een boekenclub op te richten en ontketent daarmee – geheel onbedoeld – een kleine revolutie. Haar keuze voor een boek met een feministische insteek doet de vier vrouwen namelijk inzien dat ze niet als enigen hun alledaagse leventje spuugzat zijn. En dat ze door de kracht van boeken en van vriendschap zélf de koers van hun leven kunnen bepalen.

Marie Bostwick schrijft historische en hedendaagse romans waarin hoop en vriendschap altijd centrale thema's zijn. In dit boek vangt ze op indringende wijze de tijdgeest van de jaren zestig, waarbij de vrouwen op tv getuige zijn van een wereld die in hoog tempo verandert, terwijl ze zelf stil blijven staan.

ISBN 9789029739702 • NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT